

Sygn. akt PK I OSD 19.2017

Warszawa, dnia 4 grudnia 2017 roku

ORZECZENIE

Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym RP
w składzie:

Przewodniczący: Jacek Wygoda – prokurator Prokuratury Krajowej

Członkowie: spraw. Jacek Winiarski – prokurator Prokuratury Okręgowej w Toruniu
Grzegorz Zarański – prokurator Prokuratury Regionalnej w Rzeszowie

Protokolant: Elżbieta Kopeć – młodszy referent w Prokuraturze Krajowej

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach: 9 czerwca 2017 r., 4 października 2017 r. i 4 grudnia 2017 roku odwołania obwinionego Cezarego Flisa prokuratora Prokuratury Okręgowej w Częstochowie z dnia 7 kwietnia 2017 r. od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym sygn. PK I SD 42.2016 z dnia 13 lutego 2017 r. oraz odwołania obwinionego Cezarego Flisa z dnia 22 października 2017 r. od uzasadnienia orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z dnia 13 lutego 2017 r. sygn. akt j.w. (brak daty) sporządzonego w trybie art. 449a paragraf 1 kpk

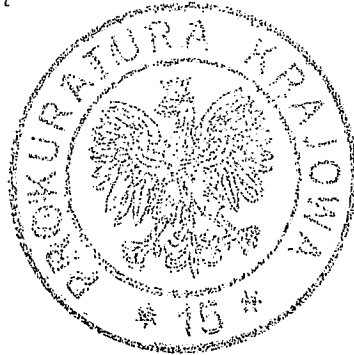
na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k., art. 171 pkt 1 i art. 166 ustawy z dnia 28 stycznia 2016r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. 2016.177):

orzeka:

- I. częściowo uwzględnić odwołanie obwinionego z dnia 7 kwietnia 2017 r. oraz uwzględnić w całości odwołanie obwinionego z dnia 22 października 2017 r. i zmienić zaskarżone orzeczenie poprzez

wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego obwinionemu Cezaremu Flis słów: „zawierający także sugestię, że skierowanie aktu oskarżenia w w.w. sprawie mogło mieć inne niż tylko merytoryczne przyczyny”;

- II. na podstawie art. 142 § 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz.U. 2016.177) w zw. z art. 455 kpk poprawić błędną kwalifikację prawną czynu obwinionego poprzez dopisanie do art. 4 kk *paragrafu 1 kk*;
- III. w pozostałym zakresie orzeczenie utrzymać w mocy;
- IV. na podstawie art. 166 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz.U. 2016.177) kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

NA ORYGINALE WŁAŚCIWE PODPISY
ZA ZGODNOŚĆ ŚWIADCZY

Katarzyna Rosłonec
STARSZY REFERENT

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 13 lutego 2017 roku sygn. PK I SD 42.2016 Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym uznał Cezarego Flisa prokuratora Prokuratury Okręgowej w Częstochowie za winnego, tego, że w dniu 13 października 2015 r. w Sądzie Rejonowym w Radomsku uchybił godności sprawowanego urzędu w ten sposób, że w trakcie przerwy w rozprawie w sprawie p-ko

oskarżonej o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., w którym to postępowaniu występował jako świadek, w obecności innych osób użył wobec występującego w tym procesie w charakterze oskarżyciela publicznego Jacka Kujawskiego prokuratora Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim stwierdzenia, że „skierował nieprofesjonalny akt oskarżenia, zawierający także sugestię, że skierowanie aktu oskarżenia w w/wym. sprawie mogło mieć inne niż tylko merytoryczne przyczyny”, co zostało odebrane przez tego prokuratora, jako próba wywarcia na nim presji jako oskarżyciela publicznym, czym naruszył reguły etyczne określone w § 2 pkt. 1 zbioru zasad etyki zawodowej prokuratora, tj. przewinienia dyscyplinarnego z art. 66 ust. 1 i art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. 2011.270.1599 z póź. zm.) i za to na podstawie art. 67 ust. 1 pkt. I w/w ustawy w zw. z art. 4 k.k. wymierzył karę dyscyplinarną upomnienia.

Na podstawie art. 166 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz. U 2017.1767.j.t.) Sąd zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania dyscyplinarnego obciążając nimi Skarb Państwa.

Od orzeczenia tego odwołanie złożył obwiniony Cezary Flis prokurator Prokuratury Okręgowej w Częstochowie. W środku odwoławczym zarzucił Sądowi:

1. Obrazę prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia – art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. polegającą na sprzeczności między treścią orzeczenia a jego uzasadnieniem, bowiem Sąd Dyscyplinarny poczynił

- ustalenia faktycznie odmienne od przyjętego przez ten Sąd opisu czynu, za który obwiniony został uznany za winnego i skazany,
2. Obrazę art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegającą na zaniechaniu wskazania przez Sąd Dyscyplinarny rzeczowych argumentów odmówienia wiarygodności dowodowi z wyjaśnień obwinionego Cezarego Flisa prokuratora Prokuratury Okręgowej w Częstochowie, który w realiach sprawy należy uznać za dowód istotny,
 3. Obrazę art. 410 k.p.k. a contrario w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegającą na uznaniu przy wymiarze kary, że dotychczasowa linia kariery prokuratora Cezarego Flisa jest wzorowa, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika by Sąd Dyscyplinarny na tę okoliczność czynił jakiegokolwiek ustalenia.

Na okoliczność pierwszego z wyżej wymienionych zarzutów skarżący wskazał, że treść orzeczenia pozostaje w sprzeczności z uzasadnieniem, w wyniku czego doszło do kolizji między orzeczeniem a jego uzasadnieniem. Przyczynę kolizji tej, prokurator Cezary Flis upatruje w daniu wiary zeznaniom świadka prokuratora Jacka Kujawskiego i jednoczesnemu odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego prokuratora Cezarego Flisa. Mimo tej sprzeczności Sąd Dyscyplinarny przyjął w sentencji orzeczenia opis czynu, który wynika z zeznań świadka Jacka Kujawskiego jak i wyjaśnień Cezarego Flisa. Dalej obwiniony podnosi, że złożone przez niego wyjaśnienia są dla niego mniej korzystne lub jak to stwierdził dosłownie w środku odwoławczym cyt. „, w swoich wyjaśnieniach obciążyłem siebie bardziej niż zrobili to świadkowie Kujawski Jacek i Justyna Klimeczak”.

Obwiniony Cezary Flis zarzucił również Sądowi Dyscyplinarnemu brak rzeczowego odniesienia się w uzasadnieniu orzeczenia do złożonych przez niego wyjaśnień, w toku postępowania dyscyplinarnego.

Odnośnie trzeciego z zarzutów obwiniony Cezary Flis w uzasadnieniu stwierdził, że pozytywne ustalenia odnośnie jego kariery zawodowej w prokuraturze nie znajdują oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W toku postępowania odwoławczego postanowieniem z dnia 9 czerwca 2017 roku sygn. PK I OSD 19.2017 Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny zobowiązał na podstawie art. 449a § 1 k.p.k., Sąd Dyscyplinarny przy Prokuraturze Generalnym do uzupełnienia uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia poprzez wskazanie w oparciu o co Sąd I Instancji przyjął za udowodnione posłużenie się przez obwinionego Cezarego Flisa wobec Jacka Kujawskiego słowami zawierającymi sugestię, że skierowanie aktu oskarżenia przez Jacka Kujawskiego wobec obwinionego mogło mieć inne niż tylko merytoryczne przyczyny oraz wskazanie w uzasadnieniu w oparciu o co Sąd I Instancji ustalił iż:” dotychczasowa linia kariery zawodowej obwinionego jest wzorowa”

Na wezwanie Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego, Sąd Dyscyplinarny sporządził ponownie uzupełnione uzasadnienie.

Odwołanie od tego uzasadnienia złożył obwiniony prokurator prokuratury okręgowej Cezary Flis zarzucając obrazę art. 449a § 1 k.p.k., która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegającą na uzupełnieniu przez Sąd Dyscyplinarny przy Prokuraturze Generalnym uzasadnienia z dnia 13 lutego 2017 roku sygn. akt PK I SD 42.2016 wbrew poleceniu Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego zawartemu w postanowieniu z dnia 9 czerwca 2017 roku sygn. akt PK I OSD 19.2017, albowiem Sąd Dyscyplinarny dla prokuratorów przy Prokuraturze Generalnym w uzupełnieniu uzasadnienia orzeczenia z dnia 13 lutego 2017 r. sygn. akt PK I SD 42.2016 nie wskazał w oparciu o co przyjął za udowodnione, że obwiniony posłużył się wobec prokuratora Jacka Kujawskiego słowami zawierającymi sugestię, że skierowanie aktu oskarżenia wobec żony obwinionego mogło mieć inne niż merytoryczne przyczyny.

Drugi z zarzutów wskazywał na obrazę art. 410 k.p.k. w z. z art. 424 § 2 k.p.k., która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegającą na uznaniu przy wymiarze kary, że dotychczasowa linia kariery zawodowej obwinionego jest wzorowa, w sytuacji, kiedy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika by Sąd Dyscyplinarny na tę okoliczność czynił jakiegokolwiek ustalenia. Drugi z

przytoczonych zarzutów faktycznie jest powtórzeniem trzeciego z zarzutów zawartego w odwołaniu z dnia 7 kwietnia 2017 roku.

W uzasadnieniu odwołania obwiniony Cezary Flis prokurator prokuratury okręgowej kwestionuje w pierwszej kolejności prawną dopuszczalność uzupełnienia uzasadnienia orzeczenia z dnia 13 lutego 2017 r. sygn. PK I SD 42.2016 wskazując, że przewidziany w art. 449a § 1 k.p.k. tryb nie może zmierzać do „skłonienia sądu pierwszej instancji do napisania lepszego czy pełniejszego uzasadnienia, czy też uzasadnienia które odpowiada wymogom określonym w art. 424 k.p.k.

Przed przystąpieniem do rozpoznania odwołania od orzeczenia Sądu I Instancji, dla uporządkowania przedpoła dla rozważań w przedmiocie głównego przedmiotu postępowania odwoławczego, tj. zasadności zapadłego orzeczenia, Sąd Odwoławczy odniesie się do odwołania z dnia 22 października 2017 roku od uzupełnionego uzasadnienia orzeczenia, które uznaje za zasadne.

Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny podziela stanowisko wyrażone w odwołaniu Obwinionego od uzupełnionego uzasadnienia, w którym Skarżący wskazuje na naruszenie art. 449a § 1 k.p.k.. Racje ma bowiem Skarżący, że w zaistniałej sytuacji procesowej, stan faktyczny, a w szczególności prawny nie upoważniał do podjęcia takiej decyzji.

Zgodnie bowiem ze stanowiskiem doktryny, jak również Sądu Najwyższego sąd odwoławczy ma możliwość skorzystania z tego przepisu jedynie wówczas, kiedy sąd pierwszej instancji z przyczyn ustawowych był uprawniony do ograniczenia zakresu uzasadnienia orzeczenia do tych części orzeczenia, których wniosek dotyczył. Nie można natomiast w ten sposób skłaniać sądu pierwszej instancji do napisania pełnego uzasadnienia lub jego poprawienia, tak aby spełniało wymagania wynikające z treści art. 424 k.p.k. (postanowienie SN z 28.02.2008 r. III KK 278/07 KZS 2008, nr 7-8 poz. 35).

W związku z uwzględnieniem odwołania z dnia 22 października 2017 r. Sąd Odwoławczy przy ocenie merytorycznej orzeczenia pominął rozważania Sądu Dyscyplinarnego zawarte w uzupełnionym uzasadnieniu.

Przechodząc do rozpoznania zaskarżonego orzeczenia należy stwierdzić, że wniesione przez skarżącego odwołanie jest zasadne o tyle, że powoduje jego zmianę.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów odwołania obraży art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia a polegała na sprzeczności między treścią orzeczenia a jego uzasadnieniem sprowadzającej się do poczynienia ustaleń faktycznych odmiennych od przyjętych przez Sąd w opisie czynu, za który obwiniony został uznany winnym i skazany należy stwierdzić, że czyn przypisany obwinionemu wynika z treści orzeczenia, w którym sąd dokonuje opisu znamion czynu będącego deliktem dyscyplinarnym i wskazuje jego kwalifikację prawną. Jedyne z treści orzeczenia można wnioskować jaki czyn sąd uznał za przypisany obwinionemu. Aby opis czynu przypisanego uznać za prawidłowy sąd musi przeprowadzić wszystkie istotne dowody na rozprawie, poddać je ocenie i w oparciu o nie dokonać ustaleń faktycznych. Tylko dowód dopuszczony przez sąd orzekający, przeprowadzony na rozprawie zgodnie z prawem i oceniony zgodnie z regułami zawartymi w art. 7 k.p.k. może stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne nie wynikają z treści uzasadnienia albowiem uzasadnienie nie jest integralną częścią orzeczenia, powstaje bowiem po jego wydaniu.

Przenosząc te rozważania na realia przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że błędny jest pogląd skarżącego, że w sprawie doszło do obraży wskazanych przez niego przepisów postępowania karnego tj. art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. Sąd a quo dokładnie opisał czyn przypisany obwinionemu i wskazał przyjętą kwalifikację prawną czynu. Mimo tego stwierdzenia orzeczenie w zakresie opisu czynu musi ulec zmianie, albowiem jest wadliwe, gdyż podczas jego wydania doszło do obraży art. 7 k.p.k. w wyniku czego sąd dokonał błędnych ustaleń faktycznych. W opisie czynu przypisanego obwinionemu Cezaremu Flis – prokuratorowi Prokuratury Okręgowej w Częstochowie, Sąd Dyscyplinarny umieścił fragment od słów „zawierający także sugestię, że skierowanie aktu oskarżenia w w/wym. sprawie mogło mieć inne niż tylko merytoryczne przyczyny”. Ustalenie to nie znajduje żadnego

oparcia w materiale dowodowym, który Sąd Dyscyplinarny uwzględnił przy orzekaniu zgodnie z przepisami kodeksu postępowania karnego. Sąd a quo dokonał ustaleń w oparciu o zeznania świadka prokuratora Jacka Kujawskiego i pośrednio zeznania świadków J. K. i B. Żadna z wyżej wymienionych osób nie wskazuje, że wypowiedź obwinionego Cezarego Flis zawierała powyższą sugestię. Sugestia ta wynika z wyjaśnień obwinionego Cezarego Flis, których jednak sąd nie ocenił. W tym stanie rzeczy, mimo iż sąd dyscyplinarny przeprowadził dowód z wyjaśnień obwinionego, nie mógł w oparciu o ten dowód dokonać ustaleń faktycznych, gdyż nie poddał ich ocenie.

Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny w związku z powyższym wyeliminował przytoczony wyżej fragment z opisu czynu, co nie zmienia faktu, że pozostała część opisu czynu przypisanego obwinionemu Cezaremu Flis stanowi delikt dyscyplinarny polegający na uchybieniu godności urzędu prokuratorskiego. W tym zakresie Sąd Odwoławczy podziela poglądy Sądu Dyscyplinarnego o niaganności postępowania obwinionego i przyjmuje je za własne. Jest uchybieniem godności sprawowanego urzędu ocenianie w miejscu publicznym decyzji procesowej innego prokuratora. Czynienie tego podczas wykonywania przez tego prokuratora obowiązków służbowych w obecności innych stron procesu karnego. Nie zmienia tej oceny fakt, że obwiniony prokurator Cezary Flis działał pod wpływem emocji wywołanych negatywnymi spostrzeżeniami co do sposobu prowadzenia postępowania przeciwko

Oдноśnie drugiego z podniesionych zarzutów należy zauważyć, że wobec ustaleń poczynionych wyżej stał się on bezprzedmiotowy, albowiem brak dokonania przez sąd dyscyplinarny oceny wyjaśnień obwinionego spowodował ich wyeliminowanie z podstawy faktycznej wyroku. Wyrazem braku tej oceny było wadliwie sporządzone uzasadnienie orzeczenia, na co zwrócił uwagę skarżący, ale nie mogło ono mieć wpływu na treść orzeczenia. Uzasadnienie bowiem sporządzane jest po wydaniu orzeczenia i z tego powodu nie może mieć wpływu na wcześniej podjętą decyzję, ale może wskazywać na inne uchybienia, które rzutowały na wadliwość

rozstrzygnięcia, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie i spowodowało jego zmianę

Odnosnie trzeciego z podniesionych zarzutów to jest on niedopuszczalny z racji tej, iż obwiniony nie może domagać się w złożonym przez siebie środka odwoławczym stwierdzenia przez sąd odwoławczy uchybienia, które szkodziłoby jego interesom procesowym. Podnosząc zarzut braku ustaleń faktycznych dotyczących dotychczasowego pozytywnego przebiegu swojej służby w prokuraturze, obwiniony de facto godzi w swój interes procesowy, albowiem sąd dyscyplinarny mimo braku dowodów dotyczących przebiegu służby obwinionego, stwierdził, że cyt.: „linia kariery zawodowej obwinionego jest wzorowa”, czyniąc powyższe stwierdzenie za podstawę pozytywnych ustaleń dla obwinionego w zakresie wymiaru kary. Rzecz w tym, że obwiniony może złożyć środek na swoją korzyść, tzn. taki którego zarzuty nie godzą w jego interesy procesowe. Sąd odwoławczy, uznając zasadność tego zarzutu, nie dostrzega w przypadku jego uwzględnienia korzyści procesowych dla obwinionego. W związku z czym zarzutu tego nie wolno mu było uwzględnić. Aby postawić przysłowiową kropkę nad „i” Sąd Odwoławczy przeprowadził na rozprawie odwoławczej dowód z akt osobowych obwinionego na potwierdzenie twierdzeń sądu a quo w zakresie dotyczącym istotnych okoliczności dla wymiaru kary. Przeprowadzony dowód z akt osobowych prokuratora Cezarego Flisa potwierdził jego dotychczasową nienaganną służbę w prokuraturze, którą to okoliczność należało uwzględnić przy wymiarze kary i co Sąd Dyscyplinarny uczynił.

Sąd odwoławczy dokonał zmiany zapadłego orzeczenia. Nie uwzględnił tym samym postulatu skarżącego, albowiem na tego typu rozstrzygnięcie nie zezwala treść art. 455a k.p.k., która umknęła obwinionemu przy sporządzaniu środka odwoławczego. Ponadto w aktualnym stanie prawny uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest limitowane przesłankami wskazanymi w art. 437 § 2 k.p.k. zdanie drugie, do których ustawodawca zaliczył: wystąpienie bezwzględnych podstaw uchylenia orzeczenia (art. 439 k.p.k.) wystąpienie okoliczność wskazanych w art. 454 k.p.k. (zakaz orzekania na niekorzyść) i koniecznością przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego. Żadna z wymienionych

wyżej okoliczności nie miała miejsce w przedmiotowej sprawie. Ponadto z uwagi na kierunek odwołania uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania byłoby niecelowe albowiem sąd dyscyplinarny nie mógłby uczynić innych ustaleń, w tym zwłaszcza niekorzystnych dla obwinionego.

Sąd odwoławczy doszedł do wniosku, że zebrany materiał dowodowy zezwala na zmianę zaskarżonego orzeczenia w sposób korzystny dla obwinionego ale tylko w zakresie zmiany opisu czynu, z powodów wskazanych wyżej.

Sąd odwoławczy rozważał również wydanie wyroku uniewinniającego, ale uznając, że eliminacja z opisu czynu wskazanego fragmentu nie powoduje zmiany oceny jego prawnodyscyplinarnego charakteru, czemu wyraz dał przy omawianiu pierwszego z zarzutów, uznał za słuszne stanowisko Sądu Dyscyplinarnego, że prokurator prokuratury okręgowej Cezary Flis dopuścił się naruszenia godności sprawowanego urzędu.

Odnośnie wymiaru orzeczonej kary i zastosowanego przez Sąd Dyscyplinarny art. 4 § 1 k.k. Sąd Odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu Dyscyplinarnego i przyjmuje je za własne. Okoliczności czynu, motywy którymi kierował się prokurator Cezary Flis przy popełnieniu zarzucanego mu deliktu dyscyplinarnego, sytuacja życiowa w jakiej się znalazł powodują, że wymierzona kara dyscyplinarna upomnienia jest w pełni zasadna. Jest to najłagodniejsza z możliwych reakcji dyscyplinarnych na zachowanie, które naruszyło godność sprawowanego urzędu.

Jednocześnie Sąd odwoławczy uzupełnił art. 4 o paragraf 1(pierwszy) albowiem przepis ten składa się z 4 paragrafów, z których jedynie pierwszy odnosi się do rozpatrywanego przypadku.

Zgodnie z przepisem art. 166 ustawy Prawo o Prokuraturze Sąd Odwoławczy obciążył kosztami postępowania Skarb Państwa.

